

ABSTRAKT PRÁCE

Již od období romantismu byla hudba považována za vzor pro literární díla. Někteří autoři dvacátého století ovšem pracují s pojmem „hudba v literatuře“ přesněji než romantici. Tvorba britského poválečného autora Anthonyho Burgesse, který se po velkou část života věnoval mimo literaturu také skládání klasické hudby, představuje ideální příklad toho, jak mohou oba druhy umění těžit ze vzájemného vlivu. Hudba totiž proniká do četného Burgessova díla v různých rovinách a formách.

Práce se zabývá hudebními referencemi v Burgessových prózách, osvětlujícími jejich kontext a umožňujícími hlouběji porozumět jejich postavám. Zkoumá také způsoby, jakými hudba proniká do formální stránky Burgessových literárních děl. Využívaje svého vzdělání v oblasti teorie Burgess strukturuje některé prózy na principu hudebních forem či dokonce po vzoru konkrétních skladeb, čímž prohlubuje propojení hudby a literatury. Práce bude zkoumat hudbu v Burgessových dílech, kde se objevuje samostatně jen v rámci roviny tématicky, roviny strukturní a také v díle, kde se oba způsoby kombinují.

K tématické analýze byla vybrána povídka „Rok 1889 a tónorod d'ábla“ (1989), jako příklad prózy těžící z hudebních struktur byl vybrán Burgessův experimentální román *Napoleonská symfonie* (1974) a na Burgessově nejslavnějším románu *Mechanický pomeranč* (1962) práce sleduje propojení obou metod.

V první části práce jsou zkoumány teoretické aspekty vzájemných vztahů literatury a hudby, výskyty hudebních struktur v dílech jiných autorů a vliv hudby na autorův život a na další témata vyskytující se v jeho literárním díle. Vybrané prózy jsou pak podrobeny analýze v samostatných kapitolách s podkapitolami zabývajících se různými analyzovanými podobami hudby v literatuře.